

Pozabimo St. Anger, ki je bil za večino oboževalcev prava polomija. Z novim albumom Death Magnetic, ki ga zaznamujejo fantastični riffi, energični vokal in dobre solaže, se Metallica ponovno predstavlja v "pravi luči" in končno lahko rečemo, da smo po 17 letih dočakali album, kakršnega smo od njih pričakovali in želeli.

Deset skladb na albumu se odvrti v 75 minutah in rezultat je album Death Magnetic, na katerem je čutiti mešanico med materialom z albuma ...And Justice For All in boljšimi deli albuma Load. Zvok na zadnjem izdelku Metallice bi lahko poimenovali "new old sound", saj je zvok kitar agresivnejši in močnejši. Razlika je prav tako v bas liniji, ki je v večini komadov globlja, večkrat pa izstopa zaradi distorziranega basa.

Dobro je narejena sama struktura albuma oziroma vrstni red pesmi. Naj izpostavim nekaj skladb in začnem pri prvi z naslovom That Was Just Your Life, ki se začne s srčnim utripom in se nadaljuje oziroma spusti v "vintage" Metallico za naslednjih 7 minut, v katerih dobi človek občutek, da je to tisto, kar je pričakoval, in se že veseli naslednjih 68 minut poslušanja. Drugi po vrstnem redu je njihov prvi uradni single z naslovom The Day That Never Comes, za katerega je skupina posnela tudi videospot, skladba pa vsebuje veliko različnih elementov glasbenega igranja. Larsov »sound« bobnov zveni tako, kot smo ga vajeni, kitar pa ima v uvodnih minutah sličen zvok tistemu z albuma ...And Justice For All, vokal Jamesa Hetfielda pa je nekoliko višji. All Nightmare Long, pesem, ki je zame najboljša na albumu. Ko nisi prepričan in misliš, da skladba ne vodi nikamor, fantje po uvodnih 40 sekundah popolnoma spremenijo smer in potem se to dogaja znova in znova. Ne le da je posnetek 5. po vrstnem redu in s tem tudi na sredini albuma, ampak tudi daje vtis, da je rdeča nit celotnega Death Magnetic CD-ja.

Ne smemo pozabiti pesmi z imenom The Unforgiven III, ki je nadaljevanje dveh uspešnih skladb z albuma Black in Reload. Začne se z zelo melodičnim uvodom klavirja in godal, ki ga zapolni tudi trobilo. Ob priključku kitar, basa in bobnov lahko rečem le, da ne bi mogli izbrati boljšega »souda«. Po simfonično-melodičnem uvodu, ki se pojavi na sredini pesmi, pa se skladba proti koncu prelevi v dosti bolj energično, ko Kirk Hammett s solažo znova dokaže, da je na svojem področju pravi virtuoz. Zadnja skladba My Apocalypse spominja na Dyers Eve in je najhitrejša, najbolj brutalna in lahko rečemo najbolj »thrash«. Larsovo bobnanje spominja na brzostrelko, kjer si naboji sledijo eden za drugim, zanemariti pa ne smemo niti kitarških »riffov«, ki so hitri in odigrani perfektno.

Poslušalec lahko že doma občuti njihovo energijo in dinamično kompozicijo, zato vsekakor ni dvomiti, da te energije ne bodo pokazali tudi na koncertnih odrih, kjer bodo poleg starejših uspešnic končno lahko odigrali nekaj novih mojstrov in ustvarili vzdušje in "power", katerega smo od skupine vajeni. Žal se Metallica v zadnjih petih letih na odrih ni mogla pohvaliti z novimi skladbami s St. Angerja, lahko pa zagotovo trdimo, da bo Death Magnetic album, ki se

Prispeval Matej Podričnik

Ponedeljek, 22 September 2008 12:00

---

bo vrtel še dolga leta, kakor se še danes vrtijo vrhunske, starejše mojstrovine Metallice.

Metallica, welcome back!

Ocena: 9/10